

Nr 160.

Av herr Hult, i anledning av Kungl. Maj:ts förslag till ändrad lydelse av § 31 i förordningen om landsting.

I Kungl. Maj:ts proposition nr 185 med förslag, bland annat, till lag om ändrad lydelse av vissa paragrafer i förordningen om landsting föreslår Kungl. Maj:t dels ändring av § 26 i syfte, att tillerkänna landstinget befogenhet att självt inom sig utse ordförande och vice ordförande, dels ock ny lydelse av § 31, avseende att lagfästa vad landstingen hittills redan tillämpat, nämligen väljandet av ett förvaltningsutskott, med uppgift, att med förvaltningen av landstingskassan taga den befattning samt att i övrigt handhava de åligganden, landstinget i särskild instruktion föreskriver.

Det är emot de föreslagna bestämmelserna beträffande förvaltningsutskottets sammansättning jag anhåller att få göra ett par erinringar.

Vad då först angår bestämmelsen, att landstingets ordförande skall vara självskriven ledamot av och ordförande i förvaltningsutskottet, så hemställer jag, huruvida en sådan anordning är lämplig. Flera skäl synas mig tala häremot. För det första vore det väl högst önskvärt, att till ordförande i utskottet kunde utses en person boende å landstingets sammanträdesort, där arkiv- och räkenskapshandlingar i allmänhet pläga förvaras, eller åtminstone icke alltför avlägset från densamma. Vidare vore det väl lämpligt att vid val till denna befattning största hänsyn toges till de egenskaper, som erfordras för fullgörande av uppdraget. Nu kan man väl knappast förneka, vad erfarenheten mången gång visat, nämligen att en person kan vara en mycket förträfflig ordförande, men sakna de egenskaper, som äro nödvändiga för handhavande av landstingskassan och övriga förvaltningsutskottet åliggande ärenden. Han kan också i brist på tid eller på grund av lokala förhållanden sakna möjlighet att åtaga sig uppdraget. Landstingen bleve i sådana fall måhända nödsakade att välja sin ordförande med hänsyn till andra kvalifikationer än dem, som i allmänhet anses nödvändiga för uppdraget. Vid ett sådant val kunde inträffa, att en ledamot med stor erfarenhet och för vilken tinget hyser ett odelat förtroende och på den grund är den lämpligaste såsom ordförande måste vika för en ledamot, som under lång tid handhaft landstingets ekonomi och på denna plats gjort sig

snart sagt omistlig, men som är föga lämplig för fullgörande av uppdraget såsom tingets ordförande. En sådan situation bör enligt min mening om möjligt undvikas.

Vad åter angår bestämmelsen att till ledamot av förvaltningsutskottet får utses endast ordinarie ledamot av landstinget, så vågar jag även på denna punkt hysa en avvikande mening.

Det är väl nämligen så, att de många uppgifter, som äro landstingen förelagda, så småningom drivit upp landstingens ekonomiska behov till den grad, att förvaltningen av ekonomien allt mer kräver verklig och mångsidig sakkunskap. Sådan står nog oftast att finna inom landstingsmännens krets och kommer säkerligen också i så fall att utnyttjas, men i fall där den saknas, borde den få tillkallas utom landstinget. Så har förfarits hittills, åtminstone i min hemort, utan att någon olägenhet uppkommit härav. Det är också i analogi med vad som praktiseras på motsvarande område inom våra stadsförvaltningar. Till ledamot av drätselkammare kan nämligen utses även annan än stadsfullmäktig och så sker också i ganska stor utsträckning.

På grund av vad jag anfört får jag vördsamt hemställa,

att § 31 i förslag till lag om ändrad lydelse av förordningen om landsting den 21 mars 1862 måtte givas den lydelse,

1:o) att till ledamot av landstingets förvaltningsutskott kan väljas även den, som icke är ledamot av landstinget, samt

2:o) att utskottet utser inom sig ordförande och vice ordförande.

Stockholm den 26 april 1913.

Adam Hult.